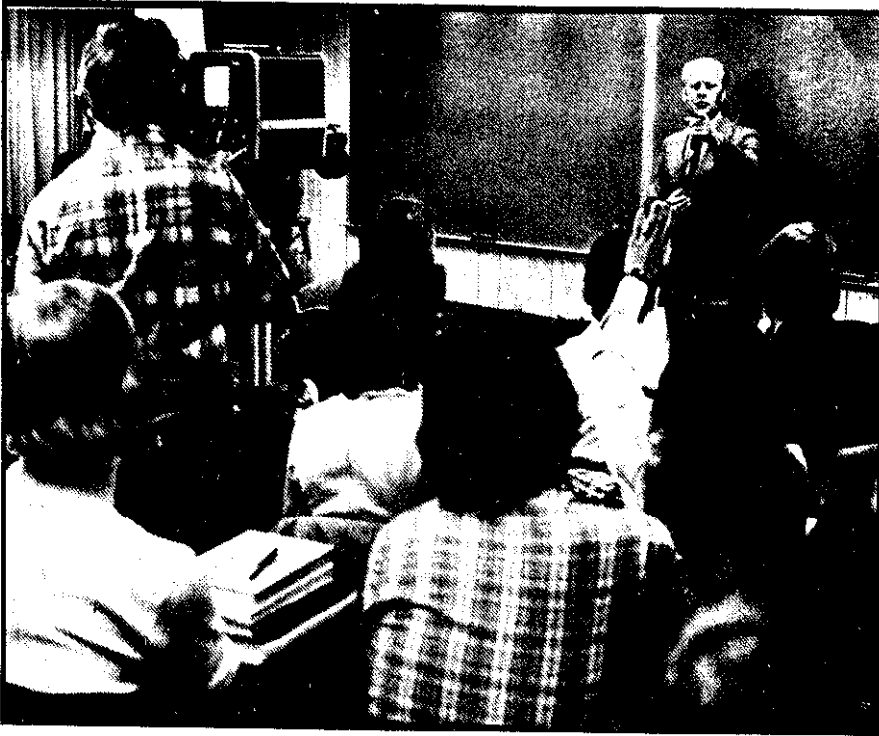

บทที่ 8
การพูดโทรทัศน์
(Television Speaking)

บทที่ 8

การพูดโทรทัศน์ (Television Speaking)

การพูดออกโทรทัศน์มิใช่การพูดเพื่อการแสดงนิทรรศการ แต่เป็นการพูดเพื่อสื่อความหมาย และเป็นการสื่อความหมายแบบ *ยุดลวิถิ* (Television acts through a two-step influential flow) นอกจากนี้ยังเป็นการสื่อความหมายที่รวดเร็ว และได้ผล เพราะผู้ชมได้เห็นตัวผู้พูด และมีความรู้สึกว่าคุณพูดได้พูดกับผู้ชมโดยตรง

โทรทัศน์เป็นสื่อทั้งภาพและเสียง จึงมีความยุ่งยากและซับซ้อนในด้านเทคนิค อย่างไรก็ตามผู้ที่พูดออกโทรทัศน์ควรจะทราบหลักการย่อ ๆ ดังต่อไปนี้

1. การเตรียมต้นฉบับ

การเตรียมและการเขียนต้นฉบับสำหรับพูดออกโทรทัศน์นั้น ใช้วิธีเดียวกันกับการเตรียมไปพูดวิทยุกระจายเสียง แต่การพูดออกโทรทัศน์นั้นแตกต่างกันที่ผู้พูดจะต้องปรากฏตัวให้ผู้ชมได้เห็นตัว และพูดให้ผู้ชมได้ยินอีกด้วย ดังนั้นผู้พูดจึงควรเตรียมตัวเกี่ยวกับการพูดเป็นอย่างดี จนไม่ต้องพึ่งต้นฉบับในขณะที่พูด*

โดยปกติแล้ว ผู้กำกับรายการจะให้ผู้พูดออกโทรทัศน์พูดโดยไม่ต้องดูต้นฉบับ นั่นคือท่องจำเรื่องที่จะพูดทั้งหมด

2. วิธีพูดออกโทรทัศน์

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า ผู้ชมโทรทัศน์จะได้เห็นตัวผู้พูด และได้ยินเสียงผู้พูดด้วย ผู้พูดออกโทรทัศน์จึงต้องพูดทั้งด้วยใบหน้า และร่างกาย ผู้พูดจะต้องท่องจำเรื่องที่จะมาพูดเป็นอย่างดี เมื่อเริ่มรายการ และกล้องโทรทัศน์เริ่มทำงาน ผู้พูดจะต้องมองที่กล้องถ่ายอย่ามองเหนือหรือใต้กล้อง จำไว้ว่า จะต้องไม่ใช่สายตาอ่านต้นฉบับเลย (ยกเว้นรายการข่าว)

* ในกรณีที่มีความจำเป็น จะต้องเตรียมโน้ตไปอ่าน ก็ให้อ่านโน้ตอย่างเปิดเผย

ในกรณีที่ผู้พูดคิดว่า ตนไม่สามารถจะจำเรื่องที่จะพูดได้หมด ผู้พูดก็ควรจะติดต่อกับสถานีก่อนวันออกรายการจริงสัก 2-3 วัน แล้วให้ต้นฉบับหรือเนื้อความตอนที่ยุ่งยากและจำไม่ได้ ทั้งนี้เพื่อว่าเจ้าหน้าที่ของสถานีจะได้จัดทำป้ายโปสเตอร์ขนาดใหญ่ ซึ่งเป็นเสมือนหนึ่ง “ป้ายบอกใช้” หรือ “ป้ายคู่มือ (cue cards)” ขึ้น บนแผ่นป้ายจะมีเนื้อความบางตอนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะเสนอทางโทรทัศน์ เมื่อเวลาออกรายการ เจ้าหน้าที่จะยกแผ่นป้ายเหล่านี้บริเวณหลังกล้องถ่าย และผู้พูดก็มีโอกาสได้อ่านเนื้อความนั้น ๆ โดยที่สายตายังคงอยู่ในระดับเดิม

ในกรณีที่กล้องถ่ายจับอยู่ที่ภาพนิ่ง แผนภูมิ หรือภาพกระจกฉาย ผู้พูดย่อมจะอ่านต้นฉบับได้

การพูดออกโทรทัศน์ ควรจะพูดเสมือนหนึ่งผู้พูดกำลังแสดงปาฐกถาในที่ประชุม สายตาจะต้องไม่มองอย่างเลื่อนลอย ควรมีสีหน้าแจ่มใส ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายจะต้องเป็นไปตามธรรมชาติ จะต้องไม่ยืนหรือนั่งพูดด้วยท่าทางอื่น ๆ

ถ้ายืนพูดในห้องโถงใหญ่ ผู้พูดต้องแสดงเสมือนหนึ่งว่า กำลังยืนพูดให้ผู้ฟังจำนวนมากฟัง และการพูดนั้นจะต้องมีชีวิตชีวา แต่ถ้ายืนพูดในห้องส่ง ที่สถานี ผู้พูดจะต้องมองที่กล้อง และพูดเสียงดังเสมือนหนึ่งมีผู้ฟังกำลังนั่งฟังอยู่เบื้องหน้า หรือ

ในขณะที่ยืนพูดต่อหน้ากล้องนั้น ควรจำไว้ว่าตนกำลังยืนพูดกับผู้ที่ตนพอใจที่บ้าน ดังนั้นน้ำเสียงจะต้องใส พูดชัดถ้อยชัดคำในแบบของการสนทนา และควรที่จะแสดงท่าทางประกอบบ้าง

ท่าทางที่แสดงออกมาในขณะที่กำลังพูดออกโทรทัศน์ ควรจะแสดงพอเหมาะ คือไม่แสดงมากเกินไปจนกล้องจับภาพไม่ทัน หรือจับภาพไม่ทั่วถึง ในกรณีที่ในห้องส่งนั้นใช้กล้องมากกว่าหนึ่งกล้องผู้พูดจะต้องมีไหวพริบและความสังเกตว่าเจ้าหน้าที่เปลี่ยนกล้องเมื่อใด และผู้พูดควรจะมองกล้องที่กำลังถ่ายออกอากาศ (จะสังเกตได้ว่า กล้องที่มีดวงไฟเปิดสว่างอยู่นั้น เป็นกล้องที่กำลังถ่ายออกอากาศ) ผู้พูดจะต้องไม่แสดงท่าทางที่ไม่น่าดู เช่น กัดเล็บ ทำจมูกย่น กัดริมฝีปากและเลียปาก ฯลฯ เพราะอุปกรณ์ต่าง ๆ ในห้องส่งมีประสิทธิภาพสูงอาจจะแพร่ภาพเหล่านี้เมื่อใดก็ได้ ฉะนั้นผู้พูดควรแสดงเฉพาะท่าทางที่เกี่ยวข้องและที่เห็นว่าจะช่วยให้เรื่องที่ตนพูดดีขึ้นเท่านั้น

การพูดออกโทรทัศน์นั้น ผู้พูดอาจจะใช้เครื่องมือโสตทัศนศาสตร์เข้าช่วย (เช่นรายการข่าว) เช่นภาพนิ่ง ภาพกระจกฉาย และภาพยนตร์แต่เครื่องมือเหล่านี้ควรเป็นเครื่องมือที่ไม่สลับซับซ้อน และสะดวกแก่การนำไปใช้

ผู้ที่จะพูดออกโทรทัศน์ ควรซ้อมพูดหลาย ๆ ครั้ง พร้อมทั้งแสดงท่าทาง และสีหน้า ให้เป็นธรรมชาติ เพราะในห้องส่งจะมีอุปกรณ์ไฟฟ้าที่ร้อนและจ้า อาจทำให้การพูด สีหน้า และท่าทางเปลี่ยนไปได้ นอกจากนี้แล้ว ผู้พูดควรยืนให้ตรงกับไมโครโฟนอีกด้วย

3. การแต่งกาย

การพูดออกโทรทัศน์เป็นการแสดงตนเองให้ผู้ชมได้รู้จักตัว ดังนั้นบุคลิกภาพจึงมีความสำคัญมากเท่า ๆ กับการพูด ต่อไปนี้จะกล่าวพูดเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องเท่านั้น

3.1 การเลือกสีและแบบเครื่องแต่งกาย

ในการเลือกเสื้อผ้า เพื่อออกโทรทัศน์ (television appearance) นั้น ควรให้สีและแบบอยู่บนทางสายกลาง พยายามหลีกเลี่ยงประเภทที่น้อยเกินไปหรือมากเกินไป (Avoid extremes) เสื้อเชิ้ต เสื้อสตรี และกระโปรงชุดควรจะเป็นประเภทที่มีสีสันสวยงามเช่นเดียวกับสีของดินสอสี สีที่ใช้ออกโทรทัศน์ได้ก็คือสีน้ำตาล สีฟ้า สีเทา หรือสีเขียว สีที่กล่าวมานี้ต้องเป็นสีระดับกลาง (medium tone) คือเป็นสีที่ค่อนข้างจะเข้ม แต่ไม่ถึงกับเข้มมาก ไม่ควรสวมเสื้อเชิ้ต หรือชุดสีขาวออกโทรทัศน์เพราะสีขาวเป็นสีที่จ้า (glare) และสะท้อนแสง

เนื่องจากกล้องโทรทัศน์มีประสิทธิภาพในการรับภาพไวเท่า ๆ กับไมโครโฟน ผู้ที่จะพูดออกโทรทัศน์จึงไม่ควรเลือกแบบเสื้อที่รุ่มร่าม หรือมีจีบระบายมากเกินไป หรือทันสมัยมากเกินไป ควรจะเลือกแบบที่สุภาพ และอยู่ในสมัยนิยม ควรจำไว้ว่า ถ้าผู้พูดแต่งกายโบราณเกินไป ผู้ชมที่บ้านก็จะเรียกว่า “ลุงเชย” ถ้าแต่งตัวทันสมัยมากเกินไป ก็จะได้ชื่อว่าเป็นคน “บ้าแต่งตัว” หรือ “ซี้เห่อ”

3.2 การแต่งหน้า (Make-up)

ผู้ที่พูดออกโทรทัศน์ไม่ควรจะตัดสินใจด้วยตนเองว่า ตนเองจะต้องแต่งหน้ามาก-น้อยเพียงใด ควรจะสอบถาม และรับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญของสถานีโดยตรง โดยปกติแล้ว ถ้าเป็นโทรทัศน์ขาว-ดำ ผู้พูดมักจะต้องแต่งหน้า ถ้าเป็นโทรทัศน์สี สีก็จะออกมาตามความเป็นจริง (สีธรรมชาติ) ฉะนั้นเรื่องของสีจึงเกี่ยวข้องกับด้านเทคนิคด้วย

3.3 การแสดงท่าทาง (Bodily Action)

ดังได้กล่าวมาแล้ว ผู้พูดจะแสดงท่าทางต่อเมื่อท่าทางนั้นเกี่ยวข้องกับเรื่องที่พูด และจะช่วยให้เรื่องที่พูดดีขึ้น พยายามหลีกเลี่ยงการแสดงท่าทางที่น่ารำคาญ (เช่น ถอนหนวด

เลียปาก เกาส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ฯลฯ) ตลอดจนการชี่นัว ทำวสะเอว สั้นศีรษะ ฯลฯ
ถ้าผู้พุดนั่งพุด ควรนั่งให้สง่า และสบาย (มิใช่สบายจนเกินไป) ระวังอย่าให้ศีรษะ
ฟิงหนักและยื่นเท้าเกะกะ ผู้พุดจะแสดงท่าทางได้ดีต่อเมื่อได้ฝึกใช้สมาธิในชีวิตประจำวัน

แบบฝึกหัดการพูดออกโทรทัศน์

ผู้พูด

1. จงดูรายการโทรทัศน์ต่าง ๆ (ยกเว้นภาพยนตร์) แล้วประเมินผลต่อไปนี้จาก
1.1 การแต่งกาย (รวมถึงสีและแบบด้วย)
1.2 การแสดงท่าทาง
1.3 การพูด
1.3 การเตรียมเรื่องพูด
2. สมมุติให้ท่านเป็นผู้ประกาศของสถานีโทรทัศน์แห่งหนึ่ง ให้ท่านพูดเปิดสถานี พร้อมทั้งแจ้งรายการ (เขียนคำเปิดสถานี และรายการเอง)
3. ให้ท่านพูดโฆษณาสินค้าต่าง ๆ ต่อไปนี้ทางโทรทัศน์ :
  - 3.1 ขายบ้านพร้อมที่ดิน
  - 3.2 เครื่องแต่งกายสุภาพบุรุษ
  - 3.3 เครื่องแต่งกายสุภาพสตรี
  - 3.4 อุปกรณ์การศึกษา
  - 3.5 การออมทรัพย์ (ธนาคาร)
  - 3.6 ยารักษาโรค
  - 3.7 สถานศึกษา (จะเป็นโรงเรียนอาชีวะ สามัญศึกษา หรืออนุบาลก็ได้)
4. สมมุติให้ท่านเป็นโฆษกของสถานีโทรทัศน์แห่งหนึ่ง ให้ท่านอ่านข่าวในประเทศ (หรือต่างประเทศ) ประจำวันนี้
5. สมมุติว่าท่านเป็นผู้จัดรายการสารคดีท่องเที่ยว “ท่องเที่ยวไทยไปกับดักสัน” ทางสถานีโทรทัศน์ ให้ท่านพูดนำเที่ยวเกาะปีนัง (สารคดีเรื่องนำเที่ยวเกาะปีนัง อยู่ท้ายแบบฝึกหัดนี้)
6. ให้ท่านพูดออกโทรทัศน์เกี่ยวกับสารคดีเรื่องใดเรื่องหนึ่งต่อไปนี้
  - 6.1 เยาวชนกับยาเสพติด
  - 6.2 ควรจะเรียนมหาวิทยาลัยต่อหรือไม่
  - 6.3 มรรยาทและการแต่งกายของนักศึกษาหญิงในปัจจุบัน
  - 6.4 ความรับผิดชอบของเด็กต่อการศึกษา

6.5 ปัญหาเศรษฐกิจของประเทศไทยในปัจจุบัน

6.6 รัฐบาลชุดนี้กับประชาชน

6.7 นักกีฬาไทยอ่อนแอหรือ?

7. สมมุติว่าท่านเป็นผู้จัดการรายการสารคดีท่องเที่ยวทางสถานีโทรทัศน์ ให้ท่าน
พุดนำเที่ยวสถานที่ใด สถานที่หนึ่งในประเทศไทย

8. สมมุติว่าท่านเป็นผู้จัดการรายการสารคดีท่องเที่ยวทางสถานีโทรทัศน์ ให้ท่าน

พุดนำเที่ยวสถานที่ใด สถานที่หนึ่งในประเทศไทย

4

9. สมมุติว่าท่านเป็นผู้จัดการรายการสารคดีท่องเที่ยวทางสถานีโทรทัศน์ ให้ท่าน

พุดนำเที่ยวสถานที่ใด สถานที่หนึ่งในประเทศไทย

10. สมมุติว่าท่านเป็นผู้จัดการรายการสารคดีท่องเที่ยวทางสถานีโทรทัศน์ ให้ท่าน

พุดนำเที่ยวสถานที่ใด สถานที่หนึ่งในประเทศไทย

11. สมมุติว่าท่านเป็นผู้จัดการรายการสารคดีท่องเที่ยวทางสถานีโทรทัศน์ ให้ท่าน

12. สมมุติว่าท่านเป็นผู้จัดการรายการสารคดีท่องเที่ยวทางสถานีโทรทัศน์ ให้ท่าน

13. สมมุติว่าท่านเป็นผู้จัดการรายการสารคดีท่องเที่ยวทางสถานีโทรทัศน์ ให้ท่าน

พุดนำเที่ยวสถานที่ใด สถานที่หนึ่งในประเทศไทย

14. สมมุติว่าท่านเป็นผู้จัดการรายการสารคดีท่องเที่ยวทางสถานีโทรทัศน์ ให้ท่าน

ตัวอย่างสารคดีท่องเที่ยว ท่องเที่ยวไทยไปกับดัทสัน

โดย นิติย์ นิโถพล

สวัสดีครับท่านผู้ฟัง

ท่องเที่ยวไทยไปกับดัทสัน เมื่อวันเสาร์ที่แล้วพาท่านไปเที่ยวภาคใต้ และได้แนะนำท่านไปรู้จักกับสถานที่น่าเที่ยวต่าง ๆ ของภาคใหญ่ และสงขลาแล้ว ครั้งนี้จะขอแนะนำท่านเข้าสู่เกาะหมาก ซึ่งเคยเป็นดินแดนของไทย แต่ปัจจุบันเป็นเกาะที่อยู่ในความปกครองของมาเลเซีย เป็นเกาะที่คนไทยนิยมไปพักผ่อนและหาซื้อข้าวของเครื่องใช้กันมาก เพราะที่เกาะนี้สินค้าทุกชนิด ไม่ต้องเสียภาษี และการคมนาคมระหว่างเกาะนี้กับประเทศไทย เรา ก็เดินทางติดต่อกันได้สะดวกมาก เกาะที่จะเล่าให้ท่านฟังในครั้งนี่คือ เกาะปีนัง

การเดินทางจากประเทศไทยไปยังเกาะปีนังนั้นไปได้ทั้งทางบก ทางเรือ ทางอากาศ ตามความสะดวกใจของท่านที่ต้องการจะเลือกเดินทาง แต่ในครั้งนี่ผมจะพาท่านไปยังเกาะปีนังทางรถยนต์ โดยจะเริ่มออกเดินทางจากหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เพราะครั้งที่แล้วได้นำท่านมาถึงจังหวัดสงขลาแล้ว ครั้งนี้จะขอเริ่มเดินทางจากสถานที่แห่งนี่ต่อไป

เส้นทางระหว่างหาดใหญ่ถึงปีนังนี้ ถนนหนทางสะดวกมาก ดังนั้นจึงมีรถยนต์โดยสารวิ่งรับผู้โดยสารออกจากหาดใหญ่ไปปีนัง หรือจากปีนังมาหาดใหญ่วันละหลายเที่ยว รถโดยสารเหล่านี้จะติดต่อกับโรงแรมที่หาดใหญ่ทุกแห่งว่าจะมีผู้โดยสารเดินทางไปปีนังหรือไม่ ถ้าหากท่านสนใจจะเดินทางไปทางรถโดยสารนั้น จะนัดหมายเวลาในการออกเดินทางกับท่าน โดยคิดค่าโดยสารเป็นรายคน ๆ ละ 10 เหรียญมาเลเซีย หรือประมาณ 70 บาท รถที่จะพาท่านโดยสารไปยังปีนังมีทั้งรถเก๋งและแบบตรวจการ ซึ่งบรรทุกผู้โดยสาร 10 กว่าคน รถทั้งสองประเภทนี้คิดราคาค่าโดยสารเท่ากัน

ถ้าท่านเดินทางจากหาดใหญ่ในตอน 2 โมงเช้า ก็จะไปถึงปีนังในเวลาประมาณบ่าย 2 โมงเศษ รวมทั้งเวลาที่ท่านจะต้องเสียไปในการให้เจ้าหน้าที่ตรวจหนังสือเดินทางที่ด่านสะเดา ตลอดจนกระทั่งตรวจจุดสิ่งของต่าง ๆ ที่ท่านได้นำติดตัวไปที่ด่านศุลกากร การตรวจหนังสือเดินทางและสิ่งของที่นำติดตัวไปนี้ ทั้งด่านของไทยและมาเลเซีย จะเสียเวลาไปประมาณ 2 ชั่วโมง

เมื่อท่านได้ผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองของมาเลเซียที่จันโหลนแล้วก็เป็นอย่างอื่นว่ามีสิทธิที่จะเข้าไปท่องเที่ยวในปีนังได้ ที่ด่านจันโหลนนี้จะมีสินค้าจากมาเลเซียขายให้กับท่าน ในราคาที่สูงกว่าเกาะปีนังบ้าง เล็กน้อย แต่บางอย่างก็อาจจะแพงกว่าเกือบเท่าตัว แต่ถึงอย่างนั้นก็ถูกกว่าที่ขายกันในเมืองไทยมาก ที่นี้ท่านอยากจะรับประทานอะไร ท่านจะซื้อได้ในราคาปอนด์ละไม่เกิน 12 บาท บุหรี่ชาลิ้มซองละ 6 บาท แอปเปิ้ลผลละ 2 บาท ท่านอย่าเพิ่งใจร้อนซื้ออะไรที่นี้มากนัก ถ้าท่านคิดว่าจะเดินทางไปให้ถึงปีนัง เพราะที่ปีนังของต่าง ๆ จะถูกกว่าที่ท่านซื้อที่นี้อีก 20-30 เพอร์เซ็นต์

สองข้างทางที่ผ่านไปนี้ ท่านจะได้ชมทิวทัศน์ที่สวยงาม สวนยางที่ปลูกกันอย่างมีระเบียบ เป็นแถวเป็นแนวน่าชม และสุเหร่าต่าง ๆ ของชาวมลายู ซึ่งจะสังเกตเห็นได้ตามสองข้างทางที่ผ่านไป ถ้าไม่สังเกตจริง ๆ แล้วท่านอาจจะไม่ทราบว่าคนไหนเป็นชาวมมาเลเซีย คนไหนเป็นชาวไทยภาคใต้ของไทย เพราะรูปร่างลักษณะตลอดจนกระทั่งการแต่งกายเหมือนกันทุกอย่าง

ก่อนที่ท่านจะเข้าสู่ปีนัง ท่านจะต้องข้ามฟากแม่น้ำที่ท่าเรือพัคเตอร์เวิร์ด เรือเฟอร์รี่ที่จะพาท่านข้ามฟาก ที่นี้ทำเป็นสองชั้น ชั้นล่างสำหรับยานพาหนะทุกชนิด เรือข้ามฟากลำหนึ่งจะสามารถบรรทุกรถเก๋งไปข้ามฟากได้ถึง 30 กว่าคันได้อย่างสบาย ส่วนทางชั้นบนของเรือนั้น จัดทำเป็นที่นั่งสำหรับผู้โดยสารบรรจุคนได้ประมาณ 200 คน ท่านจะเสียเวลานั่งอยู่ในเรือข้ามฟากนี้ประมาณครึ่งชั่วโมงเศษ ๆ ก็จะเป็นอันว่าท่านได้มีโอกาสเหยียบเกาะปีนัง

เมื่อถึงเกาะปีนังแล้ว ก่อนอื่นก็ต้องพูดกันถึงเรื่องที่พักอาศัย ที่ปีนังมีโรงแรมชั้นดีมากมายหลายสิบโรงแรม แต่โรงแรมที่มีคนไทยไปพักมากที่สุดคือชาววย พนักงานรับใช้ที่โรงแรมแห่งนี้ พูดไทยได้หมดเกือบทุกคน ห้องพักที่สะอาดสะอาดและราคาก็ไม่แพง ห้องพักที่มีเตียงนอนสองเตียง มีห้องน้ำ โต๊ะรับแขก ตู้ใส่เสื้อผ้าอยู่ในห้องพร้อม ราคาค่าเช่าเพียงวันละ 8 เหรียญ (ประมาณ 56 บาท) ถ้าหากต้องการห้องที่มีแอร์คอนดิชันด้วย ก็จะเสียเพิ่มขึ้นอีก 4 เหรียญเท่านั้น เรื่องยู่งที่นี้ไม่ต้องกลัวครับ เกาะปีนังหาญทำยาอยากน้ำประปาที่นี้แรงเหลือเกิน ถ้าท่านเปิดน้ำฝักบัวเต็มทีขณะอาบน้ำ ท่านจะรู้สึกเจ็บตามผิวหนังทีเดียว

เมื่อถึงที่พัก อาบน้ำอาบท่าเรียบร้อย ก่อนที่ผมจะพาไปหาซื้อของต่าง ๆ หรือไปหาซื้ออาหารรับประทานในย่านการค้า อยากจะให้ท่านได้ฟังเพลงฮิทของมาเลเซียสักเพลง

เพราะตั้งแต่ผมนั่งมาในรถโดยสารแล้ว ก็ได้ยินเพลงนี้จากวิทยุติดรถยนต์ตลอดเวลา เมื่อเข้าห้องพักเปิดวิทยุทรานซิสเตอร์ฟังก็ได้ยินเพลงนี้อีก จึงขอบันทึกเสียงมาให้คุณได้รับฟังดูบ้าง จะไพเราะหรือไม่เพียงไร ฟังไว้ประดับความรู้คงไม่เสียหายนะครับว่าทางโน้นเขานิยมเพลงในจังหวัดอย่างไร

(เพลงมาเลเซีย)

เป็นไงครับเพลงพื้นเมืองของมาเลเซียที่คุณได้ฟังจบไปแล้ว ตอนนี้ผมขอแนะนำท่านไปสู่ย่านการค้าที่ถนนปีนังโรด และแคมเบลสตรีท ถนนทั้งสองสายนี้ได้เต็มไปด้วยร้านค้า นานาชนิดเช่นเดียวกับถนนเยาวราชของเรา ท่านอยากรับประทานอะไร อยากได้เสื้อผ้า เครื่องสำอาง เครื่องประดับเพชรนิลจินดา ท่านจะหาซื้อได้จากร้านสองข้างถนน สายนี้ มีทั้งร้านแบบแผงลอยริมถนน และร้านแบบดีพาร์ตเมนต์ ที่กำหนดอัตราสินค้าไว้ อย่างตายตัวไม่มีการต่อรอง หรือร้านที่ท่านจะต้องต่อรองสินค้า ที่ต้องการจะซื้อต่ำลงมาจากราคาที่ตั้งไว้เกือบครึ่งหรือกว่าครึ่ง

สำหรับคุณผู้หญิงที่ต้องการจะซื้อเครื่องสำอาง ที่ได้ของแท้และถูกกว่าราคาในเมืองไทยเกือบเท่าตัว ผมขอแนะนำว่าควรจะไปที่ร้าน ริโย เพราะร้านนี้เป็นตัวแทนจำหน่ายเครื่องสำอางของฝรั่งเศส อเมริกา อังกฤษ โดยตรง ดังนั้นจึงแน่ใจได้ว่า เมื่อคุณซื้อมาแล้วจะได้ของที่แท้ ไม่ใช่ชื่อน้ำหอมยี่ห้อดีที่ร้านใหญ่ขายแพง แต่ตามแผงลอยขายถูก ทั้ง ๆ ที่ลักษณะของขวดและชื่อน้ำหอมก็อย่างเดียวกัน แต่ถ้าหากคุณเปิดขวดออกใช้ไปสัก 1-3 ของขวดเมื่อไร นั่นแหละคุณจึงจะทราบว่า ชั้นล่างของน้ำหอมที่คุณมองดูก็ว่าเหมือน ๆ กันนั้น แต่ที่แท้กลายเป็นน้ำธรรมดาไม่มีกลิ่น

เท่าที่ผมทราบมาพวกน้ำหอมต่าง ๆ ร้านเล็ก ๆ ริมถนน มีวิธีการปลอมแปลงโดยใช้เข็มฉีดยาคูดน้ำหอมที่แท้ออกมา แล้วใช้น้ำธรรมดา ฉีดเติมลงไปให้เต็มขวด และจะวิธีการอย่างอื่นอีกหรือไม่ผมไม่ทราบ ดังนั้นผมคิดว่าถ้าคุณอยากจะได้ของแท้คุ้มกับค่าที่ต้องหอบหิ้วมันมาเป็นระยะทางพันกว่ากิโลเมตร แล้วควรที่จะเลือกซื้อจากร้านใหญ่ ๆ ที่รู้สึกว่าจะไว้วางใจได้ แถวถนนแคมเบลนี้มีร้านจำหน่ายสรรพสินค้าอยู่มากมายหลายร้านด้วยกัน เป็นร้านที่พอจะเชื่อถือและไว้วางใจว่าคงไม่ขายของปลอมให้กับเรา เมื่อก่อนนี้คนที่ไปเที่ยวปีนังมักจะไปซื้อสินค้าที่ห้างไว้ทอเวย์ แต่ปัจจุบันนี้ห้างไว้ทอเวย์รู้สึกว่ามีคนเข้าไปซื้อของกันน้อยมาก จึงทำให้ห้างนี้มีสินค้าจำหน่ายน้อย แต่สินค้าที่ร้านนี้เป็นที่เชื่อถือได้ว่าเป็นของแท้

เมื่อเดินดูชื่อของจนหน้อยแล้ว จะแวะหาอาหารรับประทานตามร้านแถวนั้นก็มียอู่มากมาย ร้านอาหารที่ขายดีในย่านนั้น คือร้านขายข้าวมันไก่ ไก่ที่นั่นเขาเนื้ออ่อนน่ารับประทาน ถ้าเราสั่งไก่หนึ่งจานทานคนเดียว เขาจะตัดให้ในราคา 1 เหรียญ (7 บาท) แถมน้ำซุบถ้วยอกให้อีก 1 ถ้วย ผมคิดว่าถ้าคุณทานคนเดียวคงไม่ถึง 2 เหรียญ ถ้าไม่คิดถึงเรื่องเหล้าเรื่องเบียร์ เพราะถึงจะมีเหล้าเบียร์ก็ราคาไม่แพงนักเนื่องจากเหล้าเบียร์ที่นั่นราคาถูก พูดถึงเรื่องอาหารการกินแล้ว ทางปิ่นังแพงกว่าทางเมืองไทยเรา ถ้าพูดถึงเรื่องเหล้าเรื่องยาราคาถูกมากกว่า ผมอยากจะขอแนะนำให้ท่านลองลิ้มรสก๋วยเตี่ยวผัดปิ่นังบ้าง ก๋วยเตี่ยวผัดปิ่นังผัดเหมือนกับก๋วยเตี่ยวผัดไทยของเรา ผิดกันแต่เครื่องปรุง เครื่องปรุงของเขามีทั้งหอยแครง และกุ้งสด รสชาติอร่อย น่ารับประทานเหมือนกัน ราคาจานหนึ่งก็ประมาณ 3.50 บาท

ใครไปเที่ยวปิ่นังแล้วไม่ได้ขึ้นปิ่นังฮิลล์ เขาว่าเหมือนกับไม่ได้ไปปิ่นัง การขึ้นไปเที่ยวบนยอดเขาปิ่นังนั้น คนทั่ว ๆ ไปก็ขึ้นโดยอาศัยรถแบบบรรดาง โดยใช้เวลาสองถึงสี่ถึงขึ้นไป ค่าโดยสารในการขึ้นไปสู่ยอดเขานี้ วันเสาร์-อาทิตย์ราคา 1 เหรียญ วันธรรมดาระราคา 80 เซ็นต์ เมื่อขึ้นไปถึงยอดเขาแล้ว ท่านสามารถมองทิวทัศน์ที่สวยงามของเกาะปิ่นังทั่ว ๆ ไป อากาศบนปิ่นังฮิลล์นี้ค่อนข้างจะเย็น และที่บนยอดเขานี้ถ้าท่านคิดถึงแฟนจะสามารถเขียนจดหมายหรือโทรเลขก็ได้ เพราะเขาได้ยกที่ทำการไปรษณีย์มาตั้งไว้บนยอดเขานี้ และมีสถานีตำรวจอยู่ด้วย เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยว ดอกไม้บนยอดเขานี้ดอกใหญ่ สวยสดงดงามมาก บนยอดเขาแห่งนี้มีไฮเต็ลและขายอาหารที่จะช่วยให้คุณหายหิวหลายแห่ง อาหารก็คงจะราคาแพงกว่าข้างล่างบ้างเป็นธรรมดา เพราะต้องเสียค่าขนส่งแพง ถ้าคุณเหนื่อยต่อการเดินชมโน่นชมนี้ จะแวะพักผ่อนต็มน้ำเย็น ๆ จากเครื่องต็มสารพัดอย่างที่มีไว้คอยต้อนรับคุณบนเขาแล้ว และฟังเพลงของนักร้องอังกฤษที่นิยมกันมากทางนี้สักเพลงก็คงจะสบายขึ้น

(เพลง She Loves You)

ท่านคงจะใช้เวลาอยู่บนปิ่นังฮิลล์สักชั่วโมงเศษก็คงจะเป็นการเพียงพอในการที่จะดูโน่นชมนี้ เมื่อเที่ยวปิ่นังฮิลล์จนพอใจแล้ว ท่านอาจจะไปเที่ยววัดงูและเขาเต่า จะได้เห็นงูเป็นจำนวนมากมายเกาะอยู่กับเชิงเทียน และสิ่งของที่นำมาสักการะ งูเหล่านี้จะไม่ทำร้ายใคร บางท่านอาจจะลูปไล่เล่นได้ งูเหล่านี้ส่วนมากทางวัดให้ไข่เป็นอาหาร ส่วนที่เข้เต่านั้นก็ต็มไปด้วยเต่านานาชนิดชนิดไปหมด ใครใจบุญสุนทานจะให้อาหารสัตว์ทั้งสองด้วยตนเองก็ได้ ทางวัดเตรียมไว้ขายให้กับท่าน

การท่องเที่ยวในบริเวณเกาะปีนังนี้ ถ้าหากท่านจะไปเที่ยวอย่างเสียสละต่างคนต่างก็ใช้รถประจำทางเป็นพาหนะได้ แต่ถ้าอยากจะทำอย่างคนมีสตางค์ ทางปีนังมีรถยนต์ให้ท่านเช่าขับขี่ โดยคิดเป็นชั่วโมง ๆ ละ 2 เหรียญ แต่ถ้าหากจะเช่าเป็นวันราคาก็ถูกลงมาอีกมาก เพราะเท่าที่ผมเคยเช่าเขาคิดวันละ 17 เหรียญ จะขับไปไหน ๆ ก็ได้ตามสบาย แต่ผู้ที่จะเช่ารถได้ต้องมีใบขับขี่ระหว่างประเทศ ซึ่งทางกองทะเบียนกรมตำรวจของเราก็ได้เป็นภาคีเกี่ยวกับการขับขี่สากลด้วย

ดังนั้น ถ้าท่านจะไปต่างประเทศก็จะไปขออนุญาตมีใบขับขี่รถยนต์ได้ โดยนำพาสปอร์ต และใบขับขี่ในประเทศไปแสดงกับเจ้าหน้าที่

การท่องเที่ยวเกาะปีนังนี้ จะใช้เวลาอย่างสบาย ๆ เพียง 3 วันก็นับเป็นการเที่ยวพอ และสามารถจะเที่ยวได้ทุกหนทุกแห่งที่น่ารื่นรมย์ รวยการท่องเที่ยวไทยไปกับดัทสันก็ขอยุติลงเพียงเท่านี้ สวัสดีครับ.